

1

Barcelona Segway Tour

El Josep obria armaris i calaixos de l'habitació dels mals endreços, plens de piles de roba de temporades passades que, no sabia per quina raó, la Mercè es negava a llençar o donar a alguna ONG d'ajuda al Tercer Món. Finalment, va trobar allò que buscava.

Havien passat gairebé trenta anys. El blanc original s'havia esgrogueït un pèl i desprenia una mica de tuf de resclosit, però quan va desplegar la dessuadora i van aparèixer davant dels seus ulls les anelles olímpiques, es va sentir transportat a l'instant al 1992.

Quina emoció! Quants records!

Es va treure la camisa i els pantalons i va posar-se el xandall olímpic, content de comprovar que encara li anava prou bé, malgrat que s'havia engreixat uns quants quilos des d'aleshores i començava a fer panxeta.

Tot seguit, es va mirar al mirall i aquell jove arquitecte que, a la dècada dels noranta, va viure els seus dies més feliços en participar del somni olímpic li va somriure. Feliç, es va calçar les vambes d'anar a córrer i es va posar la cinta al cap.

Tot i que acostumava a córrer pel passeig de la platja de la Mar Bella, a tocar d'aquell mar redescobert i on temps ha només hi havia fàbriques i misèria, aquella tarda li venia de gust fer-ho a l'ombra de les pèrgoles que els seus col·legues Miralles i Pinós van idear per embellir el principal carrer de la Vila Olímpica: l'avinguda d'Icària.

El Josep sentia que pertanyia a aquells carrers. Tot i que havia nascut i crescut a tocar de la plaça Letamendi i, just després de casar-se amb la Mercè, haguessin viscut un parell d'anys en un pis d'una tieta al barri de Sants, després dels Jocs ja van instal·lar-se a la Vila Olímpica. Primer, en un piset de la mateixa avinguda i, uns anys després, quan va néixer la Mireia, en un àtic més espaiós del carrer de

l'Arquitecte Sert.

Un cop al carrer, després de fer els estiraments es va posar a córrer per sota d'aquells gegants de ferro considerats amb justícia la millor obra arquitectònica de la transformació olímpica i la memòria el va traslladar cap a aquella Barcelona tan diferent de finals dels vuitanta i primers dels noranta. Una ciutat que es posava guapa per ser festejada pel món. S'imaginava que ja no corria sol sinó que, per allà on passava, se li anaven afegint barcelonins i barcelonines també amb el xandall blanc i les anelles olímpiques al pit que, com ell, pertanyien al moviment olímpic. Fantasiejava, fins i tot, que el mateix alcalde Maragall, jove, guapo i somrient, també corria al seu costat i els ulls se li van omplir de llàgrimes.

I, de sobte:

—Wait! Wait! Wait! Fuck! Oh my God! —va exclamar una turista histèrica i, sense saber d'on li venia, el Josep va rebre un fort cop que el va fer caure de nassos a terra.

—What's wrong with you? Are you crazy? —va sentir que li cridava una altra turista i, immediatament, es va veure rodejat per tot un grup de noies que se'l miraven enfilades en precari

equilibri als seus respectius segways de lloguer.

Davant la seva manca de resposta, una altra de les turistes li va demanar finalment, amb veu preocupada:

—Are you okay?

El Josep, però, no badava boca. L'acabaven de despertar del somni olímpic i el cop l'havia deixat mig atordit.

—Señor, ¿llamamos médico? —va insistir, inquiet, la turista que semblava més preocupada per si s'havia obert el cap.

—Estic bé, collons! —va reaccionar el Josep, finalment, i tot el grup va esclatar a riure com algú que ha atropellat una bestiola amb el cotxe i quan creu que l'ha morta veu com s'aixeca i desapareix ranquejant.

I, immediatament, li van cridar: «Smile! Smile! Smile!» mentre li començaven a fer fotografies amb els mòbils per tenir un record de l'incident i poder-lo compartir a les xarxes.

Tot això va passar un dimecres. Els dimecres, la Mercè estava d'un humor de mil dimonis perquè «la-noia-que-ens-ajuda-a-casa» tenia lliure i això volia dir que s'havia d'encarregar de fer el sopar. El Josep era un zero a l'esquerra a la cuina i la Mireia

sempre s'ho feia venir bé per no ser a casa els dimecres. Per tant, la perspectiva d'haver-se de posar a cuinar en arribar a casa li amargava la tarda, i quan a les sis en punt sortia de la Gene, ho feia d'esma; baixava gairebé amb recança a terra ferma per la passarel·la, sense aquell repicar de talons que li era propi, perquè no tenia cap ganes de plegar.

Quan aquella tarda va entrar a casa es va trobar l'home ajagut al sofà amb el xandall olímpic encara posat, brut i mig esparracat, amb una bossa de gel al genoll dret.

—Per l'amor de Déu, Josep, què t'ha passat? — va preguntar-li, esverada, i ell li va relatar fil per randa l'incident.

No entenia com se li havia acudit sortir al carrer amb aquell xandall vell i esgrogueït, però, com que el va veure tan tocat, va decidir no fer cap comentari sobre la seva indumentària. El va ajudar a desvestir-se i, sense treure's els talons ni el vestit jaqueta, va ficar-se a la cuina per preparar una amanida de tomàquet i mozzarella i una truita a la francesa.

Encara que els dies de cada dia no prenién alcohol, aquella nit van beure's una ampolla de rosat per fer-se passar el disgust.